

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616205114
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1616205114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Ľuboša Sádovského v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova ul. č. 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: M. X., Z.. XX. XX. XXXX, B. Q. Č.. XXX, Q., o zaplatenie istiny 888,90 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 28. mája 2019, č. k. 7C/795/2016 - 130, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 888,90 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalobu v prevyšujúcej časti (t. j. v časti o zaplatenie úroku z nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne) zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 497, § 502 ods. 1, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710 a § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2 a 5, § 2 písm. e) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobe je možné vyhovieť len v časti žalovanej istiny vo výške 888,90 eur, uplatnenej titulom prečerpania na bežnom osobnom účte žalovanej. Poukázal na to, že žalovaná uzatvorila so žalobcom dňa 04. 01. 2012 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorou jej žalobca zriadil osobný účet a poskytol debetnú platobnú kartu Maestro s denným limitom 1.000 eur, a zároveň dňa 18. 06. 2012 Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, ktorou jej žalobca zriadil povolené prečerpanie na účte do výšky limitu 540 eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 16,90 % ročne. Uviedol, že žalovaná uzatvorila predmetné Zmluvy ako fyzická osoba s uvedením rodného čísla a adresy trvalého bydliska, išlo teda o zriadenie osobného (bežného) účtu, a nie účtu podnikateľského, zatiaľ čo žalobca vystupoval ako banka poskytujúca okrem iného službu vedenia účtu a taktiež poskytujúca úvery, a to aj formou povoleného prečerpania na účte, z dôvodu ktorého vec právne posúdil ako spotrebiteľský spor a žalovanej priznal postavenie spotrebiteľky, keď vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa a z osobitného zákona č. 129/2010 Z. z., keďže išlo o úver formou povoleného prečerpania, ktorý nemusel byť splatený do jedného mesiaca s tým, že v konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte bolo dohodnuté v zmluve o povolenom prečerpaní a vyplývalo aj z predložených výpisov z účtu. S poukazom na znenie

žaloby, znenie doplnenia žaloby a na predložené výpisy z účtov súd prvej inštancie uviedol, že žalobca ku dňu 01. 07. 2014 znížil povolené prečerpanie na 0 eur a preúčtoval dlh žalovanej na svoj vnútorný pohľadávkový účet s tým, že k uvedenému dňu evidoval pohľadávku voči žalovanej vo výške 1.013,87 eur, a preto v dôsledku čiastočných úhrad žalovanej dňa 07. 07. 2014 vo výške 101 eur a dňa 18. 08. 2014 vo výške 23,97 eur priznal žalobcovi ako dôvodne uplatnený nárok na zaplatenie istiny úveru vo výške 888,90 eur. Zamietnutie žaloby vo zvyšku uplatneného nároku, teda v časti o zaplatenie úroku z nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne zo sumy 912,87 eur od 08. 07. 2014 do 18. 08. 2014, resp. zo sumy 888,90 eur od 19. 08. 2014 do zaplatenia, odôvodnil vecne tým, že žalobca požadoval od žalovanej úroky z úveru odo dňa 08. 07. 2014, teda po splatnosti úveru, kedy mu už nárok na takto určený úrok nepatrí, nakoľko žalobca uzatvoril účet žalovanej ku dňu 07. 07. 2014, čím určil splatnosť dlhu - nepovoleného prečerpania, preto ak požadoval od žalovanej úroky z úveru odo dňa 08. 07. 2014, išlo zrejme o úroky po splatnosti úveru. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012, v ktorom ústavný súd odobril názor odvolacieho a prvoinštančného súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky z úveru len do splatnosti dlhu (do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru), následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania s tým, že v opačnom prípade by podľa súdu prvej inštancie na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo by spôsobilo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu, čím by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil, pričom spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Uviedol, že zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru s tým, že s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy, a naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom oprávnenej držby peňažných prostriedkov spotrebiteľom, a preto v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 a § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom ak by sa žalobca napriek tomu dovoľával odplatných plnení aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády (a alternatívne podľa povahy zmluvnej úpravy ani testom ust. § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti z hľadiska právnej istoty poukázal na aktuálne rozhodnutia odvolacích súdov, a to na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. februára 2018, sp. zn. 7Co/347/2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. decembra 2017, sp. zn. 9Co/12/2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. júla 2017, sp. zn. 10Co/136/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07. decembra 2017, sp. zn. 3Co/125/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 04. októbra 2017, sp. zn. 25Co/251/2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. februára 2018, sp. zn. 22Co/35/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19. februára 2018, sp. zn. 2Co/80/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13. februára 2018, sp. zn. 18Co/138/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. februára 2018, sp. zn. 25Co/183/2017 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. decembra 2017, sp. zn. 16Co/255/2017. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal ďalej na to, že žalobca v konaní ani nepreukázal platné individuálne dojednanie žalobou uplatneného úroku za nepovolené prečerpanie vo výške 28 % ročne, pretože nepreukázal jeho dojednanie priamo v spotrebiteľskej zmluve, keď v konaní predložená listina nazvaná úrokové sadzby produktov nebola podpísaná obidvoma zmluvnými stranami a nepochybne ani nebola so žalovanou ako spotrebiteľkou individuálne dojednaná. Uviedol, že tak dôležitý údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní, nemôže byť považovaný za náležité a platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v sadzobníku poplatkov, resp. v listine nazvanej úrokové sadzby produktov. Poukázal na skutočnosť, že zmluvné ustanovenie uvedené v bode 3.12 Všeobecných podmienok žalobcu, podľa ktorého po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné, keďže ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uviedol, že žalobcom požadovaný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne, ktorý má povahu sankčného úroku, predstavuje neprípustné obchádzanie kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje právo veriteľa požadovať pri omeškaní s plnením peňažného dlhu popri plnení i úroky z omeškania s tým, že výška úrokov z omeškania je upravená v ust. § 3

nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a je vzhľadom na jej naviazanie na základnú úrokovú sadzbu Európskej centrálnej banky variabilná, v každom období je však rádovo nižšia ako žalobcom požadovaný sankčný úrok vo výške 28 % ročne, keď sankčný úrok za nepovolené prečerpanie vo výške 28 % ročne podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, čím zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa, v dôsledku čoho je takto stanovený úrok v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15. októbra 2015, č. k. 9C/113/2015 - 51, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. novembra 2016, č. k. 21Co/10/2016 - 72 skonštatoval neprijateľnosť a teda neplatnosť obdobnej zmluvnej podmienky uvedenej v bode 3.12 Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu, keď podľa ust. § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom s tým, že tento rozsudok bol pre žalobcu záväzný, a preto bolo jeho povinnosťou zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprimeranej zmluvnej podmienky, ako aj nárokov z nej vychádzajúcich. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. júla 2017, sp. zn. 11Co/181/2017 a na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07. novembra 2017, sp. zn. 3Co/83/2017. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) v spojení s ust. § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne tým, že pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny, ktorá bola v celom rozsahu priznaná žalobcovi, ktorý mal preto plný úspech vo veci a ktorému tak vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2.

Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti týkajúcej sa zmluvných úrokov (t. j. voči výroku II. napadnutého rozsudku) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), a navrhol tento rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Namietol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil nárok na úrok vo výške 28 % ročne ako úrok po zosplatnení úveru, pretože si daný nárok na úrok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z. z. (ust. § 2 písm. f/ a ust. § 18 citovaného zákona) s tým, že samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Uviedol, že zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., teda ani údaj o úrokovej sadzbe, ale naopak podľa ust. § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa o úrokovej sadzbe v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu. Poukázal na to, že výšku úrokových sadzieb zverejňuje v úrokovej výveske na web stránke (a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické), ako aj vo svojich pobočkách, čím spĺňa povinnosť podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto je zamietnutie nároku na úrok zo strany súdu prvej inštancie nedôvodné a poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti A. B., podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, čo znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. síce sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj vo všeobecných obchodných podmienkach, sadzobníku poplatkov alebo vo výveske úrokových sadzieb, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a teda sú súčasťou zmluvy. Uviedol, že výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo výveske úrokových sadzieb, a poukázal na skutočnosť, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, teda sa preukázateľne oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah, a záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou, pričom ak aj bol právny úkon z hľadiska formy uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojím

podpisom. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. decembra 2018, sp. zn. 43Co/37/2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. septembra 2018, sp. zn. 11Co/71/2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. decembra 2018, sp. zn. 5Co/241/2018 a na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. januára 2019, sp. zn. 41Co/39/2018. Uviedol, že všetky dokumenty, na ktoré odkazuje zmluva, sú zverejnené na web stránke banky v aktuálnom znení, sú tiež zverejnené na každom obchodnom mieste (pobočke banky) v aktuálnom znení a o každej zmene dokumentácie je klient banky informovaný aj vo výpise z účtu a prostredníctvom internetbankingu, pričom vo výpise z účtu je okrem toho uvedená aj úroková sadzba prečerpania. Poukázal na skutočnosť, že zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte, a s poukazom na ust. § 710 a § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, na ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a na body 3.4, 3.8 a 3.12 Všeobecných obchodných podmienok zdôraznil, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný zákonník aj zákon č. 129/2010 Z. z. Uviedol, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta, a teda ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o účte, preto sa v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený bankou, a preto ani nie je daná neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. apríla 2019, sp. zn. 10Co/99/2018) a k povahe prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 19. decembra 2018, sp. zn. 5Co/140/2018, v zmysle ktorého sa prekročením podľa ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania s tým, že na prekročenie sa použijú ustanovenia výslovne vymenované v ust. § 1 ods. 5 tohto zákona, medzi ktorými okrem iného nie je ust. § 9 ods. 1 tohto zákona, ktoré upravuje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani ust. § 9 ods. 2 tohto zákona, ktoré okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka ustanovuje aj osobitné náležitosti uvedené pod písmenami a) až v), a teda na prekročenie sa neaplikuje ani ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru (v súčasnosti ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., pozn. odvolacieho súdu), z čoho vyplýva, že záver súdu prvej inštancie o tom, že pre absenciu úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov nie je správny, keďže poskytnutie prekročenia nie je viazané ani len na existenciu písomnej zmluvy, čomu aj zodpovedá definícia „automaticky prijatého“ prečerpania. Žalobca v podanom odvolaní ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. januára 2019, sp. zn. 41Co/39/2018, na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. marca 2018, sp. zn. 43Co/4/2018 a na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. novembra 2018, sp. zn. 5Co/190/2018. Vo vzťahu k výške žalobou uplatneného úroku z nepovoleného prečerpania na bežnom účte žalobca v podanom odvolaní uviedol, že nárok na tento úrok je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel ani logiku osobitná úprava v ust. § 18 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá umožňuje dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku. Uviedol, že zmluva o účte bola uzatvorená dňa 04. 01. 2012, a preto je výšku odplaty potrebné posúdiť podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu vzniku prekročenia, t. j. v znení ku dňu 02. 07. 2014 (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. marca 2018, sp. zn. 43Co/4/2018).

3.

Žalovaná, ktorej súd prvej inštancie doručil odvolanie žalobcu dňa 13. 09. 2019, sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadрила.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. novembra 2019 podľa ust. § 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 219 ods. 3

C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (t. j. vo výroku II. rozsudku) ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

6.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalobca k tomuto odvolaciemu dôvodu v podanom odvolaní nič bližšie neuviedol, preto sa ním nebolo možné v odvolacom konaní zaoberať, nakoľko ak strana sporu iba formálne odčítuje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosti), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada a v zmysle ust. § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva, pričom v posudzovanej veci súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu riadne zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil, odvolací súd preto existenciu tohto odvolacieho dôvodu ani nezistil.

7.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie (v napadnutej časti) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

8.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v časti nároku na zaplatenie úroku z nepovoleného prečerpania na bežnom účte vo výške 28 % ročne zo sumy 912,87 eur od 08. 07. 2014 do 18. 08. 2014, resp. zo sumy 888,90 eur od 19. 08. 2014 do zaplatenia, a to z dôvodu, že žalobcovi patria dohodnuté úroky iba do splatnosti úveru (do splatnosti prečerpania na bežnom účte), kedy povinnosť žalovanej platiť dohodnuté úroky z úveru zaniká (t. j. do budúcnosti) s tým, že od tohto okamihu má žalobca nárok už len na zákonné úroky z omeškania.

9.

K podstate argumentácie žalobcu v podanom odvolaní, že si žalobou uplatnil nárok na zmluvne dohodnutý úrok z nepovoleného prečerpania na bežnom účte vo výške 28 % ročne (z istiny úveru) nie ako nárok po zosplatnení úveru, ale z titulu prekročenia v zmysle ust. § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z., keď nárok na takýto úrok je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle ust. § 18 citovaného zákona a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel ani logiku osobitná úprava v ust. § 18 ods. 2 písm. c) citovaného zákona, umožňujúca dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku, odvolací súd uvádza, že s takýmto právnym posúdením veci nesúhlasí.

10.

Podľa ust. § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere.

11.

Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12.

V zmysle ust. § 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa.

13.

V zmysle ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

14.

Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

15.

Podľa ust. § 18 ods. 2 citovaného zákona, ak ide o prekročenie, ktoré trvá viac ako jeden mesiac, veriteľ bezodkladne informuje spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o: a) prekročení, b) výške prekročenej čiastky, c) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, d) akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania, e) iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov.

16.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

17.

Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca ako banka na základe zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zriadil pre žalovanú ako klientku bežný osobný účet, vydal jej platobnú kartu a poskytoval jej služby elektronického bankovníctva a na základe zmluvy o povolenom prečerpaní pre ňu zriadil na tomto bežnom osobnom účte povolené prečerpanie s limitom povoleného prečerpania vo výške 540 eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 16,9 % ročne a nakoľko žalovaná opakovane porušovala zmluvu o povolenom prečerpaní tým, že prekračovala limit povoleného prečerpania, žalobca jej s účinnosťou ku dňu 01. 07. 2014 znížil

limit povoleného prečerpania na hodnotu 0 eur, pričom takéto zníženie limitu povoleného prečerpania na hodnotu 0,- eur sa v zmysle bodu 8.9 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 20. 05. 2014 (t. j. účinných v čase zníženia limitu povoleného prečerpania) považuje za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania, a ak dôjde k zníženiu limitu, musí klient splatiť tú časť povoleného prečerpania, ktorá prevyšuje novú výšku limitu najneskôr v deň predchádzajúci dňu, v ktorom zníženie nadobudne účinnosť. Z bodu 8.12 Všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že po zániku nároku čerpať povolené prečerpanie (zrušením limitu, výpoveďou alebo odstúpením) sa vyčerpané a nevrátené peňažné prostriedky považujú za nepovolené prečerpanie bežného účtu, s čím je spojená povinnosť platiť úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu a v zmysle bodu 3.12 týchto Všeobecných obchodných podmienok nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte s tým, že ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať a po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

18.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca žalovanej zriadil na jej bežnom osobnom účte povolené prečerpanie, čo je osobitná forma spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme povoleného prečerpania (a rovnako aj vo forme prekročenia) patria žalobcovi ako veriteľovi zmluvne dohodnuté úroky, avšak len za obdobie do splatnosti úveru (či už riadnej alebo mimoriadnej) s tým, že po tomto okamihu už žalobcovi právo na dohodnuté úroky z úveru nevzniká, vzniká mu iba právo na úroky z omeškania.

19.

V posudzovanej veci žalobca s účinnosťou ku dňu 01. 07. 2014 znížil limit povoleného prečerpania na hodnotu 0 eur, čo sa v zmysle bodu 8.9 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 20. 05. 2014 považuje za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania s tým, že žalovaná bola povinná toto prečerpanie splatiť najneskôr do dňa predchádzajúceho dňu, v ktorom zníženie limitu nadobudlo účinnosť, pričom nasledujúcim dňom sa žalovaná dostala do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu, pozostávajúceho z istiny úveru a zmluvných úrokov splatných do dňa splatnosti úveru (a príp. zo zmluvných poplatkov a zmluvných sankcií), a teda od tohto dňa bola povinná platiť z tohto svojho peňažného dlhu už len úroky z omeškania (v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

20.

Odvolačný súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti uvádza, že rovnaký záver platí aj vo vzťahu k nepovolenému prečerpaniu (prekročeniu) na účte, keďže v zmysle bodov 3.12 a 8.11 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu platí, že ak nastane na bežnom účte nepovolené prečerpanie, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu (resp. v ten istý deň) vyrovnať, pričom takto zmluvne určenú lehotu je takisto potrebné považovať za lehotu splatnosti úveru, po ktorej žalobcovi ako veriteľovi patria už len úroky z omeškania.

21.

Odvolačný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania zmluvných úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala, napr. aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 01. júla 2000, sp. zn. 4 Obo 143/98, v ktorom najvyšší súd skonštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), pričom od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Ustálená rozhodovacia prax súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. júna 2015, sp. zn. 6Co/190/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. marca 2018, sp. zn. 6Co/56/2018) označila zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania s tým, že takéto zmluvná úprava je tiež na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo ju robí absolútne neplatnou pre rozpor so zákonom (ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. s ust.

§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka). Uvedené právne posúdenie prešlo i testom ústavnosti (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012) a odvolací súd nemá dôvod sa od neho v prejednávanej veci odchýliť.

22.

Zo zákonnej úpravy zmluvy o úvere vyplýva, že za poskytnutie úveru možno dohodnúť úroky a aj obdobie na užívanie poskytnutých finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje veriteľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Z dôvodov stanovených zákonom alebo predpokladaných zmluvou (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť úveru posunúť (vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru), pričom ak úver nie je splatený do splatnosti, zákon veriteľovi za zadržiavanie finančných prostriedkov priznáva právo uplatniť sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Niet však kogentného zákonného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť po splatnosti úveru platiť zmluvné úroky popri úrokoch z omeškania. Je preto nepochybné, že dohoda o platení zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru je nielen odklonom od zákona v neprospech žalovaného (ako spotrebiteľa), ale vo svojich dôsledkoch tiež odporuje kogentnému zákonnému pravidlu (konkrétne ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania). Tieto závery platia nielen vo vzťahu ku „klasickému“ spotrebiteľskému úveru, ale rovnako tak aj vo vzťahu k spotrebiteľskému úveru vo forme povoleného prečerpania, resp. vo forme prekročenia.

23.

Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že predčasné zosplatenie úveru (vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru) predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Až do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach vyvoláva na strane veriteľa stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok teda predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kedy veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už spotrebiteľ nemá právo vrátiť v režime výhody splátok a práve v tomto zásadnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi po zosplatení úveru. Právny poriadok poskytuje veriteľovi po mimoriadnom zosplatení úveru viaceré právne prostriedky jednorazového vymoženia zosplatennej pohľadávky (úveru), a ak preto nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynucujúcim splnenie jeho povinností a veriteľ by naďalej inkasoval zmluvne dohodnuté úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Tým by sa fakticky popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by inkasoval zmluvné úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše, na strane spotrebiteľa by dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe zmluvne dohodnutých úrokov z úveru, ako i zákonných úrokov z omeškania. Takýto stav však nie je možné pripustiť, pretože by spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

24.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na skutočnosť, že mimoriadnym (predčasným) zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia úveru, a počnúc prvým nasledujúcim dňom je spotrebiteľ v omeškaní, ide teda o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. S protiprávnym stavom (spočívajúcim v omeškaní s vrátením úveru) sa však prirodzene spájajú výhradne sankcie, naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, teda so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá pri protiprávnom stave zakladá aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa ust. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Takáto právna úprava navyše obchádza kogentné zákonné pravidlo zakotvené v ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.).

25.

Ako uviedol odvolací súd už vyššie, niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania, a preto sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o absolútnej neplatnosti takéhoto zmluvného dojednania (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. s ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka).

26.

Vo vzťahu k ďalšej argumentácii žalobcu v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces z čoho vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila, a preto považoval odvolací súd za nadbytočné reagovať na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu žalobcu, ktorá nebola pre posúdenie veci podstatná.

27.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov prvoinštančného rozsudku a ako vecne správny ho v napadnutom zamietajúcom výroku potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

28.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).